

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **SRG Schulz + Rackow Gastechnik GmbH**, se sídlem Gladenbach, Vor dem Langen Loh 2, Spolková republika Německo, zast. Společností Law&Finance s.r.o., se sídlem Plzeň, Jetelová 254/2, IČ 26411865, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 4. 2012, č. j. 5529/12-1300-107220,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 4. 2012, č. j. 5529/12-1300-107220, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 7. 1. 2010, č. j. 4288/10/001535108749, jímž bylo zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě Evropské unie za období leden až prosinec 2008 v částce 5.439.792,- Kč.

Žalobce v podané žalobě poukázal na to, že podal žádost o vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě EU podle ustanovení § 82 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o DPH), za období leden až prosinec 2008. Finanční úřad pro Prahu 1 řízení zastavil z důvodu zmeškání zákonné lhůty pro její podání. Žalobce v podaném odvolání namítal, že žádost byla podána včas, předložil listinné důkazy a v rámci mezinárodního dožádání došlo i k provedení svědeckých výpovědí a k šetření u společnosti Spring Global Mail. Žalovaný odvolací správní úřad však odvolání zamítl a napadené rozhodnutí o zastavení řízení potvrdil. Žalobce má toto rozhodnutí za nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu s platnými právními předpisy.

Žalobce v podané žalobě namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti a nedostatečného odůvodnění a z důvodu nezákonné aplikace právní normy. K uvedenému žalobnímu bodu uvedl, že mezi stranami není sporu o tom, zda nárok na vrácení daně vznikl - spor je o tom, zda nárok na vrácení daně zanikl. Prvoinstanční správce daně nerozhodoval o zániku nároku žalobce podle ustanovení § 82 odstavec 6 zákona o DPH, ale o zastavení řízení, které je rozhodnutím procesní povahy. Žalovaný se podle názoru žalobce dopustil zásadního pochybení, pokud se ve svém rozhodování plně ztotožnil s postupem a odůvodněním správce daně. To, že je ustanovení § 82 zákona o DPH (ve znění účinném pro rok 2009) rozporuplné, lze podle názoru žalobce dovodit i z nového znění ustanovení § 82a zákona o DPH, které v odstavci 10 prodloužilo lhůtu pro podání žádosti do 30. září následujícího kalendářního roku a změnilo i znění z textu „žádost lze podat“ na text „žádost se podává“. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda žalovaný rozhodoval o zániku nároku či o zastavení řízení z důvodu zmeškání zákonné lhůty, když ani jedno z obou možných rozhodnutí řádně neodůvodnil.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že se žalovaný dopustil nesprávného právního postupu a nezajistil spravedlivou ochranu práv žalobce a jeho oprávněných zájmů. K tomuto žalobnímu bodu žalobce v podané žalobě uvedl, že předložil důkazní prostředky, které prokazují, že podal žádost již dne 29. 6. 2009, dále předložil náložní list ze dne 29. 6. 2009, podle kterého bylo toho dne k poštovní přepravě podáno celkem 22 zásilek odesílaných do států Evropské unie. Žalobce rovněž předložil prohlášení společnosti ROTATEX S.A., která deklaruje, že všechna podání jsou činěna prostřednictvím této společnosti a předložil i čestná prohlášení, kterými chtěl prokázat, že žádost byla jednou ze zásilek, odesílaných dne 29. 6. 2009. O provedení svědeckých výpovědí nebyl žalobce předem nijak informován, nemohl být výsledku přítomen a nemohl ani klást svědkům otázky. Žalobce měl být o chystaných výsledcích v rámci mezinárodního dožádání informován předem, i když byli svědci vyslýcháni zahraničními správci daně. Žalobce následně nebyl seznámen ani s protokolem o uskutečněných svědeckých výpovědích a nemohl se k průběhu těchto výpovědí jakkoli vyjádřit. Žalobce poukázal na to, že žalovaný při svém rozhodování porušil celou řadu procesních zásad, platných pro daňová řízení, zejména zásadu rychlosti a hospodárnosti a také ústavně právní zásadu práva na spravedlivý proces.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že se žalovaný dopustil nesprávného právního posouzení při hodnocení důkazů. Provedené svědecké výpovědi nebyly žalovaným vyhodnoceny jako důkaz, který by nezvratně prokazoval, že žádost byla žalobcem podána v zákonem stanovené lhůtě. Žalovaný neosvědčil prohlášení osob za důkaz v daňovém řízení, následně se však při hodnocení dalších důkazů odvolává na obsah dříve vyloučených důkazů a argumentuje nevěrohodností výsledku svědků, když sám předtím věrohodnost svědeckých výpovědí snížil. Rozhodnutí žalovaného je tak opřeno o jediný důkaz, tedy o obálku, označenou razítkem společnosti TNT Post ze dne 3. 7. 2009. Ostatní důkazy zhodnotil žalovaný z různých důvodů jako důkazy neprokazující tvrzené skutečnosti, avšak nijak neodůvodnil, proč považuje datum na obálce za datum odeslání písemnosti, obsahující žádost. Přitom žalobce v průběhu řízení předložil několik důkazů o tom, že písemnost obsahující žádost byla odeslána před uplynutím lhůty pro podání žádosti prostřednictvím společnosti Spring Global Mail.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný se dopustil nesprávného právního posouzení otázky přenosu důkazního břemene, což mělo za následek, že skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel při svém rozhodování, je v rozporu s obsahem spisu. K tomuto žalobnímu bodu žalobce uvedl, že nemohl nijak ovlivnit, jak bylo s jeho podáním

naloženo poté, co ho předal k přepravě poštovní společnosti dne 29. 6. 2009. Prodlení mezi dnem 29. 6. 2009 a dnem 3. 7. 2009, uvedeném na razítku na obálce, nebylo zaviněno žalobcem. Náložní list ze dne 29. 6. 2009 sice neoznačuje konkrétní zásilky a adresáty, které obsahovalo dané podání, ale nelze z něho ani dovodit, že by v uvedeném podání předmětná žádost zahrnuta nebyla. V tomto případě musí být - v souladu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch daňového subjektu“ - podání posouzeno jako podání obsahující předmětnou žádost. Žalobce nesplnil svou zákonnou povinnost, spočívající v přenesení důkazního břemene z daňového subjektu na správce daně, vlastní činností si neopatřoval žádné důkazní prostředky a naopak přenášel důkazní břemeno po celou dobu řízení na žalobce. Všechny žalobcem předložené a navržené důkazní prostředky žalovaný posoudil jako nevěrohodné, jako důkazy je nehodnotil a sám nepředložil žádné důkazy, které by věrohodnost důkazů navržených žalobcem vyvracely. Žalovaný tak při svém rozhodování nesprávně právně posoudil, že došlo k přenosu důkazního břemene na žalobce, což vedlo k tomu, že zjištěný skutkový stav byl v rozporu s obsahem spisu.

Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ve svém vyjádření uvedlo, že žádost o vrácení daně se podává podle ustanovení § 82 odstavec 3 zákona o DPH ve lhůtě podle poslední věty odstavce 6, pro vznik nároku na vrácení daně je nezbytné splnění podmínek podle odstavců 1, 2 a 6 tohoto ustanovení. Žalobcova interpretace nerespektuje kontext celého tohoto právního ustanovení. Podle ustanovení § 27 odstavec 1 písmeno d) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, se daňové řízení zastaví, jestliže byla zmeškána zákonná lhůta, kterou nelze dále prodloužit nebo navrátit v předešlý stav. Proto byla v daném případě žádost žalobce shledána jako podaná po zákonem stanovené lhůtě a správci daně tak vznikla zákonná povinnost řízení zastavit. V takovém případě není správce daně další okolnosti případu oprávněn zkoumat. Protože nebylo vydáno meritorní rozhodnutí, je žalobcem předkládaná polemika o otázce vzniku či zániku nároku na vrácení daně zcela bezpředmětná. Pochybnosti o věrohodnosti žalobcem předkládaných důkazů, zejména svědeckých výpovědí, podporuje i zjištění belgické daňové správy o tom, že společnosti SGM v období červnu až červenci 2009 bylo každý pracovní den předáno průměrně čtyřicet zásilek od společnosti ROTAREX GROUP. I toto zjištění odpovídá názoru žalovaného, že předávání zásilek k poštovní přepravě bylo v předmětném období rutinním každodenním úkolem. Svědecké výpovědi zaměstnanců mohou jen obtížně prokázat, jaký byl skutečný obsah doručované zásilky a zda obálka o tvrzeném obsahu byla takto správci daně doručena. Svědecké výpovědi pana W., pana M. a paní H. byly provedeny na základě požadavku žalobce, šlo o jím navržené výpovědi jeho zaměstnanců, včetně manažera, odpovědného za včasné podání žádosti. Ten tak ve vlastním zájmu svědčil o údajném řádném splnění své pracovní povinnosti, za kterou nese odpovědnost. Tvrzení o tom, že žalobce nemohl vědět, že budou svědecké výsledky probíhat, je přinejmenším diskutabilní. Belgická daňová správa na dožádání ohledně šetření u společnosti SGM odpověděla dne 7. 12. 2011, žalobce byl o dožádání informován sdělením ze dne 18. 8. 2011. Šetření u poštovní společnosti SGM žalovaný inicioval v přímé souvislosti s tvrzením žalobce o datu podání žádosti k poštovní přepravě. Žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 92 odstavec 2 daňového řádu. Pokud žalobce odkazuje na neúměrné údajné protahování daňového řízení, pak žalovaný odkázal na stanoviska Generálního finančního ředitelství, kterým byla žalobcova stížnost na nečinnost posouzena jako neopodstatněná. Pokud jde o hodnocení důkazních prostředků, bylo zdůrazněno, že se posuzuje nejen každý důkaz jednotlivě, ale i všechny důkazy ve vzájemných souvislostech a přihlíží se ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Žalovaný považuje datum 3. 7. 2009 na obálce s razítkem společnosti TNT Post za datum odeslání písemnosti, obsahující žádost, protože v této obálce byla správci daně žádost doručena. Jde tedy o jediný objektivní časový údaj, žádný jiný relevantní důkaz žalobce nepředložil. Žalobce byl v textu žalobou napadeného rozhodnutí

podrobně seznámen s hodnocením důkazních prostředků a bylo odůvodněno, proč jsou či nejsou hodnoceny jako důkazy ve věci. Žalobcův požadavek na prokázání neexistence určité skutečnosti je nesmyslný, neboť neexistující skutečnost prokazovat nelze. Naopak je to žalobce, kdo je povinen prokázat splnění podmínek pro uplatnění nároku na vrácení daně a na základě listinného důkazního prostředku o tom, že žalobce dne 29. 6. 2009 - stejně jako každý jiný pracovní den - něco někam poslal, nelze učinit závěr, že žádost byla podána včas. Pokud žalobce v podané žalobě argumentuje judikaturou Nejvyššího správního soudu, pak podle názoru žalovaného není tato judikatura v rozporu se závěrem, že je prioritní povinností daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí, přičemž podaří-li se daňovému subjektu tvrzené skutečnosti prokázat a předkládá-li hodnověrné důkazy pro svá tvrzení, avšak správce daně takové důkazy přijmout nehodlá, je na správci daně, aby prokázal, že důkazy subjektem předložené nejsou s to obstát. Žalobce však neprokázal okamžik podání žádosti k přepravě a nárok na vrácení daně hodnověrnými důkazy. V hodnocení důkazních prostředků, provedeném v napadeném rozhodnutí bylo srozumitelně odůvodněno, že žalobcem předložené důkazní prostředky nelze hodnotit jako relevantní důkazy.

Žalobce v replice shrnul, že se žalovaný ve svém vyjádření nevypořádal s argumentací žalobce uvedenou v žalobě, a pouze opakuje, co již uvedl v předchozích rozhodnutích. Žalobce nadále setrval na svém názoru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a proto nezákonné.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na znění zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, tedy proti správnímu úřadu, do jehož kompetence spadalo do dne 31. 12. 2012 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 456/2011 Sb. na Odvolací finanční ředitelství (ust. § 1 a ust. § 5 až 7 zákona č. 456/2011 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2013).

Podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s., je žalovaný správní úřad, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní úřad, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Odvolací finanční ředitelství, považoval soud za žalovaného právě tento správní úřad.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce podal žádost o vrácení daně z přidané hodnoty osobě registrované k dani v jiném členském státě podle ustanovení § 82 zákona o DPH. Obálka, v níž bylo podání doručeno, je označena razítkem společnosti TNT Post s datem 3. 7. 2009. Správce daně posoudil žádost jako podanou dne 3. 7. 2009 a protože podle ustanovení § 82 odstavec 6 zákona o DPH lze žádost o vrácení daně za příslušný kalendářní rok podat nejpozději do 30. června následujícího kalendářního roku, jinak nárok zaniká, lhůta pro podání žádosti marně uplynula dnem 30. 6. 2009. Po tomto datu nárok žalobce na vrácení daně zanikl.

Z uvedeného důvodu vydal Finanční úřad pro Prahu 1 dne 7. 1. 2010 rozhodnutí č. j. 4288/10/001535108749, kterým řízení o žádosti žalobce ve věci vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě zastavil.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasné odvolání, v němž především tvrdil, že žádost podal k poštovní přepravě včas již dne 29. 6. 2009.

O podaném odvolání rozhodl právní předchůdce žalovaného odvolacího správního úřadu žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí ze dne 7. 1. 2010 potvrdil. Na stranách 2 a 3 písemného vyhotovení rozhodnutí o odvolání vylíčil žalovaný úkony, provedené v rámci daňového řízení, na stranách 3 až 6 provedl hodnocení důkazních prostředků a uzavřel, že žádný z žalobcem předložených důkazních prostředků neprokazuje, že byla žádost podána v zákonem stanovené lhůtě do dne 30. 6. 2009. Žádný z předložených náložních listů společnosti SGM neprokazuje, co bylo předmětem na nich uvedených zásilek, ani že adresátem některé z nich byl správce daně, dokonce ani to, že by vůbec některá z nich směřovala do České republiky. Žalobci je nepochybně známo, že existuje možnost podání poštovní zásilky v režimu doporučené zásilky či jiném (analogickém a v místě obvyklém) režimu, spojeném s držením dokladu, uvádějícím podací číslo, konkrétního adresáta a podobně. Pokud žalobce formu umožňující prokazatelně deklarovat potřebné údaje o datu podání a o adresátovi nevyužil, dostal sám sebe do důkazní nouze ve věci prokazování data podání, které je v daném případě klíčové. Jediným skutečně objektivním údajem, který spisový materiál obsahuje, je datum 3. 7. 2009 na razítku na obálce, v níž byla žádost správci daně doručena. Proto nelze považovat tvrzení žalobce, že byla žádost podána v zákonem stanovené lhůtě, za prokázané.

V rámci nařízeného jednání zástupkyně žalobce odkázala na text žaloby a repliky, žalovaný se z účasti na jednání omluvil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Námítku rozpornosti ust. § 82 zákona o dani z přidané hodnoty a nejasnosti, zda odvolací orgán rozhodoval o zániku nároku na odpočet DPH či o zastavení řízení z důvodů zmeškání zákonné lhůty, neshledal soud důvodnou. Ze záhlaví, výroku i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je jednoznačně patrné, že odvolací úřad rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně, kterým bylo zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě, doručené správci daně dne 7. 7. 2009.

Podle ust. § 82 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rok 2008, může nárok na vrácení daně zaplacené v ceně nakoupeného zboží nebo poskytnuté služby v tuzemsku nebo při dovozu zboží uplatnit osoba registrovaná k dani v jiném členském státě, která nemá sídlo, místo podnikání nebo provozovnu v tuzemsku a neuskutečňuje v tuzemsku v období, za které žádá o vrácení daně, plnění, pokud jsou povinni přiznat a zaplatit daň podle ust. § 108 plátce nebo osoba identifikovaná k dani, pro které je plnění poskytnuto. Nárok na vrácení daně může být osobou registrovanou k dani v jiném členském státě uplatněn u zboží a služeb za obdobných podmínek, za nichž může být plátcem uplatněn nárok na odpočet daně. Nárok na vrácení daně vzniká dnem podání písemné žádosti na tiskopisu předepsaném Ministerstvem financí. Osoba registrovaná k dani v jiném členském státě podává žádost o vrácení daně Finančnímu úřadu pro Prahu 1. Takovou žádost musí osoba registrovaná k dani v jiném členském státě

a) vyplnit v českém jazyce,

b) doložit daňovými doklady nebo doklady o prodeji zboží nebo poskytnutí služby, které byly vystaveny plátcem,

c) doložit potvrzením, že žadatel je osobou registrovanou k dani v jiném členském státě, které vystaví příslušný úřad ke správě daně se sídlem v jiném členském státě, v němž je žadající osoba registrována k dani, toto potvrzení nesmí být starší než 1 rok od jeho vydání,

d) doložit písemným prohlášením, že v období, za které žádá o vrácení daně, splnila podmínky stanovené v odstavci 1.

Osoba registrovaná k dani v jiném členském státě má pro účely vrácení daně procesní postavení daňového subjektu podle zvláštního právního předpisu. Období pro uplatnění vrácení daně musí zahrnovat nejméně tři po sobě jdoucí kalendářní měsíce v kalendářním roce, ale ne více než jeden kalendářní rok. Období pro uplatnění vrácení daně může být kratší než tři měsíce pouze v případě, že se jedná o zbývající období kalendářního roku. Žádost o vrácení daně za zbytkové období kalendářního roku může obsahovat také nákupy zboží nebo služeb, případně dovozy zboží, které nebyly zahrnuty v předcházejících žádostech, ale týkají se příslušného kalendářního roku. Žádost nesmí obsahovat vrácení daně, které se vztahuje k předcházejícím kalendářním rokům. Žádost o vrácení daně za příslušný kalendářní rok lze podat nejpozději do 30. června následujícího kalendářního roku, jinak nárok zaniká. Pokud je podaná žádost neúplná nebo vzniknou pochybnosti o správnosti, pravdivosti nebo průkaznosti podané žádosti, daň se nevrátí, dokud nejsou odstraněny vady a pochybnosti. Osobě registrované k dani v jiném členském státě, které vznikl nárok na vrácení daně, se daň vrátí nejpozději do šesti měsíců ode dne následujícího po dni podání žádosti nebo po dni odstranění vad žádosti. Daň se vrací v částce zaokrouhlené na celé koruny.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že v odstavci 1 jsou upraveny podmínky, při jejichž splnění může osoba registrovaná k dani v jiném členském státě uplatnit nárok na vrácení daně. Nárok na vrácení daně v tuzemsku se týká pouze daně skutečně zaplacené, a to v ceně nakoupeného zboží nebo poskytnuté služby v tuzemsku nebo při dovozu zboží. Osoba, jež žádá o vrácení daně dle tohoto ustanovení, musí splnit v tomto ustanovení uvedené podmínky. V odstavci třetím jsou upraveny formální podmínky, jež musí osoba žadající o vrácení daně splnit. Jedná se zejména o podání písemné žádosti na tiskopisu předepsaném ministerstvem financí, jež zakládá vznik nároku na vrácení daně. Spolu s žádostí je nutné přiložit následující dokumenty: a) daňové doklady nebo doklady o prodeji zboží nebo poskytnutí služby vystavené plátcem; na dokladu o prodeji zboží nebo poskytnutí služby je plátce poskytující zdanitelné plnění povinen uvést údaje stanovené v odst. 5, b) potvrzení, že žadatel je osobou registrovanou k dani v jiném členském státě a c) písemné prohlášení, že v období, za které žádá o vrácení daně, žadatel splnil podmínky stanovené v odst. 1. Potvrzení, že je žadatel osobou registrovanou k dani v jiném členském státě, musí být vystavena úřadem příslušným ke správě daně ve členském státě, v němž je žadající osoba registrována k dani. Toto potvrzení přitom nesmí být starší než jeden rok od jeho vydání.

Podle čtvrtého odstavce má osoba registrovaná k dani v jiném členském státě pro účely vrácení daně procesní postavení daňového subjektu podle zákona o správě daní a poplatků. V pátém odstavci jsou stanoveny náležitosti, které je plátce poskytující zdanitelné plnění povinen na žádost osoby registrované k dani v jiném členském státě uvést na doklad o prodeji zboží nebo poskytnutí služby. Jedná se o obdobné náležitosti, jaké má běžný daňový doklad podle ust. § 28, není ale nutné uvést některé údaje jako daňové identifikační číslo příjemce plnění, datum vystavení daňového dokladu, jednotkovou cenu atd.

Podle šestého odstavce musí období pro uplatnění vrácení daně zahrnovat nejméně tři po sobě jdoucí kalendářní měsíce. Období, za něž je žádáno o vrácení daně, ale nesmí být

delší než jeden kalendářní rok. Kratší než tříměsíční období lze použít v případě, že se jedná o zbývající období kalendářního roku, tzn. lze žádat i o vrácení daně za listopad a prosinec nebo jen za prosinec. Žádost o vrácení daně za toto zbytkové období kalendářního roku může obsahovat i nákupy zboží nebo služeb, případně dovozy zboží, které nebyly zahrnuty v předcházejících žádostech, ale týkají se příslušného kalendářního roku. Při volbě období pro uplatnění vrácení daně je třeba zvolit takové období, kdy žadatel po celé toto období splňuje podmínky pro vrácení daně uvedené v odstavci 1. Při volbě délky období je dále nutné vzít v úvahu i ustanovení odstavce 9, kde jsou stanoveny minimální částky daně, o jejichž vrácení lze žádat v závislosti na délce období, na které se žádost o vrácení daně vztahuje. Vzhledem k tomu, že žádost o vrácení daně za příslušný kalendářní rok lze podat nejpozději do 30. 6. následujícího kalendářního roku, jinak nárok zaniká, nesmí žádost obsahovat vrácení daně, které se vztahuje k předcházejícím kalendářním rokům.

Z výše uvedeného vyplývá, že jestliže správce daně dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že žalobce neprokázal nade vší pochybnost skutečnost, že žádost o vrácení daně za období leden až prosinec 2008 předal licencovanému provozovateli poštovních služeb do dne 30. 6. 2009, jeho nárok ve smyslu ustanovení § 82 odstavec 6 zákona o DPH zanikl.

Z ust. § 82 odstavec 6 zákona o DPH vyplývá, že za podmínek zde uvedených nárok na vrácení daně zaniká ze zákona. Z ust. § 82 zákona o DPH vyplývá výslovné oprávnění daňových orgánů zánik nároku deklarovat. Přitom jde o orgány státu, které mohou činit jen to, co jim zákon výslovně ukládá, respektive umožňuje (čl. 79 Ústavy České republiky, čl. 2 Listiny základních práv a svobod).

Soud má z výše uvedených důvodů za to, že k tomu, aby správní úřady procesně ukončily řízení, jež bylo zahájeno návrhem žalobce, mohly tak učinit podle ustanovení zákona, které jim výslovně umožňuje takový úkon učinit. Takovým ustanovením je podle názoru soudu ust. § 27 odstavec 1 písmeno d) tehdy platného a účinného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, podle něhož se daňové řízení zastaví, jestliže byla zmeškána zákonná lhůta, kterou nelze dále prodloužit nebo navrátit v předešlý stav.

Městský soud v Praze se proto ztotožnil se závěrem odvolacího úřadu o tom, že v daném případě byla žádost žalobce shledána jako podaná po zákonem stanovené lhůtě a správci daně tak vznikla povinnost řízení zastavit. Městský soud v Praze neshledal v postupu daňových orgánů pochybení ani nezjistil žalobcem tvrzenou vnitřní rozpornost ust. § 82 zákona o DPH, když toto ustanovení zcela jednoznačně formuluje následky nesplnění lhůty k podání žádosti o vrácení daně, aniž by však výslovně upravovalo oprávnění daňových orgánů zánik deklarovat samostatným úkonem. Daňové orgány aplikovaly správné ustanovení v době vydání rozhodnutí platného a účinného procesního předpisu.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal nesprávný procesní postup odvolacího úřadu při provádění dokazování. Žalobce v této souvislosti poukázal především na skutečnost, že nebyl předem správcem daně informován o provádění svědeckých výpovědí v rámci mezinárodního dožádání. Žalobce v podané žalobě namítl, že předložil důkazní prostředky, které prokazují, že podal žádost již dne 29. 6. 2009, dále předložil náložní list ze dne 29. 6. 2009, podle kterého bylo toho dne k poštovní přepravě podáno celkem dvaadvacet zásilek odesílaných do států Evropské unie. Žalobce rovněž předložil prohlášení společnosti ROTATEX S. A., která deklaruje, že všechna podání jsou činěna prostřednictvím této společnosti a předložil i čestná prohlášení, kterými chtěl prokázat, že žádost byla jednou ze zásilek, odesílaných dne 29. 6. 2009. O provedení svědeckých výpovědí nebyl žalobce předem nijak informován, nemohl být výsledku přítomen a nemohl ani klást svědkům otázky. Uvedenou žalobní námitku neshledal Městský soud v Praze důvodnou.

Z obsahu spisového materiálu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 3 nahoře) vyplývá, že dne 27. 7. 2011 obdržel odvolací úřad sdělení č. j. 9343/11-1300, obsahující popis obsahu jednání zástupců lucemburské daňové správy s V. W., C. M. a A. V. H. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se dále podává, že žalobce byl o provedených svědeckých výpovědích informován dopisem č. j. 10071/11-1300-107220 ze dne 18. 8. 2011 a dne 23. 1. 2012 byl žalobci sdělen výsledek šetření u společnosti Spring Global Mail.

V rámci dokazování odvolací finanční úřad požádal zahraniční správce daně o zajištění svědeckých výpovědí žalobcem navržených osob v rámci mezinárodní výměny informací v oblasti DPH a dále požádal, aby bylo provedeno šetření u poštovní společnosti Spring Global Mail, týkající se rozsahu a režimu služeb poskytovaných žalobci v rozhodném období. Podle odpovědi belgické daňové správy bylo v období červen - červenec 2009 společností SGM předáváno klientovi ROTAREX Group průměrně okolo čtyřiceti zásilek každý pracovní den.

Svědecké výpovědi V. W., C. M. a A. V. H. byly provedeny prostřednictvím mezinárodního dožádání lucemburské daňové správy z podnětu žalobce. Obsahem svědecké výpovědi je tvrzení, že pan Wergifosse vypracoval žádost žalobce o vrácení daně, dne 26. 6. 2009 ji podepsal a dne 29. 6. 2009 ji prostřednictvím společnosti SGM odeslal Finančnímu úřadu pro Prahu 1. Společnost SGM vystavila potvrzení o úhradě a o převzetí dokladů bez specifikace jednotlivých zásilek. Toto tvrzení potvrdili ve svých svědeckých výpovědích i C. M. a A. V. H., kteří byli svědky předání dokladů mezi panem W. a soukromou doručovací společností.

O provedení svědeckých výpovědí nebyl žalobce předem vyrozuměn a o tom, že svědecké výpovědi proběhly, byl informován dopisem ze dne 18. 8. 2011 a následně i v rámci seznámení se získanými důkazními prostředky dne 23. 1. 2012.

Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2014, č. j. 1 Afs 73/2011-167, vyplývá, že k otázce práva daňového subjektu účastnit se výsledku svědka v zahraničí orgánem státu dožádaného podle Směrnice EU č. 77/799 Soudní dvůr v odůvodnění rozsudku ze dne 22. 10. 2013 ve věci sp. zn. C-276/12, Jiří Sabou proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu uvedl, že takovéto právo směrnice nepřiznává. Současně ovšem připustil, že právo členského státu může daňový subjekt zapojit do různých etap shromažďování informací, zejména do výsledku svědků.

Ustanovení § 3 odstavec 3 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, stanoví, že dožádaný český orgán postupuje podle českého zákona. Správce daně dožádaného státu se při své činnosti řídí vlastními procesními pravidly, nikoliv normami českého práva (bod 35 rozsudku Soudního dvora ve věci Sabou). Po zahraniční daňové správě nelze požadovat, aby postupovala podle procesních norem českého daňového řízení, tedy aby například vždy prováděla výslech svědka za účasti českého daňového subjektu. Současně ovšem platí premisy, vyjádřené zejména v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119. Nejvyšší správní soud tam konstatoval, že vystavení svědka otázkám daňového subjektu zvyšuje přesvědčivost a informační hodnotu, a tím i věrohodnost výpovědi svědka. Svědek se tak k otázkám vyjádří jak z perspektivy správce daně, tak daňového subjektu. Oba tyto náhledy lze konfrontovat a vyhodnotit. „Zajištění reálné možnosti účasti při výsledku svědka je proto jedním z klíčových parametrů hodnocení zákonnosti provádění takového důkazu a jakémukoli jeho obcházení je třeba důsledně bránit. Klíčovou vlastností svědecké výpovědi, odlišující ji od jiných důkazních prostředků, je rovněž její nezprostředkovanost - svědek vypovídá za přítomnosti pracovníka správce daně i daňového subjektu a závěry o věrohodnosti a relevanci jeho výpovědi proto lze činit i z jeho nonverbálního projevu a celkového dojmu, kterým působí. V rozporu se zákonem proto je snaha správce daně o

účelové vyhýbání se výsledku svědků a jejich nahrazování listinnými důkazy, například protokoly o výsledku pořízenými v jiných řízeních.“

Nejvyšší správní soud vyjádřil v návaznosti na právě uvedené přesvědčení, že požadavky řádného daňového procesu podle českého práva vyžadují, aby se správce daně pokusil umožnit českému daňovému subjektu účast na výsledku svědka správním orgánem dožádaného státu. Za neexistence mezinárodní nebo evropské úpravy, která by harmonizovala příhraniční provádění důkazů v daňovém řízení, nic více na českém správci dani požadovat nelze. Pokud tedy český správce daně žádá o výslech svědka podle Směrnice č. 77/799, měl by v zásadě požádat zahraniční správní orgán o umožnění účasti českého daňového subjektu na výsledku svědka v souladu s právem dožádaného státu. To samozřejmě za podmínky, že něco takového právo dožádaného státu vůbec umožňuje. Pokud cizí právo účast daňového subjektu na výsledku svědka umožní, český správce daně uvědomí v návaznosti na sdělení správního orgánu dožádaného státu daňový subjekt o místě a čase konání výslechu. Náklady spojené s cestou do zahraničí, eventuálně náklady na tlumočníka a zastoupení v dožádaném státě, nese plně český daňový subjekt (ust. § 76 odst. 3 daňového řádu), ledaže snad právo dožádaného státu stanoví jinak.

Pokud by dožádaný stát účast českého daňového subjektu na výsledku svědka s odkazem na své vnitrostátní předpisy odmítl, může správce daně použít jako důkaz informace týkající se výpovědi dané osoby. Půjde o listinu osvědčující uskutečněný výslech, z níž bude zpravidla patrný průběh výslechu, obsah položených otázek a odpovědi vyslýchané osoby, případně další důležité skutečnosti. Takový listinný důkaz musí být součástí veřejné části správního spisu, ale musí být českému daňovému subjektu také předestřen. Daňový subjekt musí mít vždy možnost se k takovému důkazu vyjádřit a navrhnout případně další důkazy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 5 Afs 51/2008-95). Přiměřeně to platí též pro situace, ve kterých český správce daně nevyzve dožádaný stát k umožnění účasti českého daňového subjektu na výsledku svědka, neboť z vlastní úřední činnosti ví, že právo dožádaného státu takovouto účast neumožňuje. V každém případě platí, že správce daně musí k listině osvědčující výslech svědka v zahraničí, který byl proveden bez účasti českého daňového subjektu na tomto výsledku, přistupovat obezřetně. Neúčast českého daňového subjektu na výsledku svědka v zahraničí, byť by se tak tomu stalo v souladu s procesním právem dožádaného státu, totiž ovlivňuje výpovědní hodnotu informací takto získaných. Tomu přizpůsobí správce daně svůj postup v rámci zásady volného hodnocení důkazů (ust. § 8 odstavec 1 daňového řádu). Odlišné procesní požadavky na provádění důkazů v jiných členských státech Evropské unie nemohou zásadně snížit požadavek na správné a úplné zjištění skutkového stavu věci. Ostatně v otázce posuzování výpovědní hodnoty důkazů pořízených cestou Směrnice 77/799 odkázal Soudní dvůr plně na vnitrostátní právo dožadujícího se státu (viz bod [53] rozsudku ve věci Sabou). Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že český správce daně musí vzít v úvahu princip důvěry v činnost orgánů jiných členských států Evropské unie. Jak uvedla ve svém stanovisku generální advokátka J. Kokott, pouhé sdělení výsledku šetření není v zásadě dostatečné, protože důkazní hodnota takové informace z pohledu procesního práva dožadujícího se státu je zpravidla velice omezená (stanovisko ve věci Sabou ze dne 6. 6. 2013, bod č. 80).

Sdělí-li tedy dožádaný stát výsledek šetření, k němuž na základě dožádání dospěl, aniž informuje o postupech, kterými k tomuto výsledku došel, a o zdroji určité informace, je důkazní hodnota takové informace podle českého práva omezená, byť nikoliv nulová. Svůj význam může mít jen v celkovém důkazním kontextu, a to ve spojení s jinými důkazy. Nejvyšší správní soud tedy shrnul, že neuvedení zdroje informace má vliv na výpovědní hodnotu důkazu, nemá však takový dopad, že by činilo informaci procesně nepoužitelnou.

V nyní posuzované věci odvolací správní úřad oprávněně konstatoval, že svědecké výpovědi pana W., pana M. a paní V. H. byly provedeny na základě požadavku žalobce, šlo o jím navržené výpovědi jeho zaměstnanců, včetně manažera, odpovědného právě za včasné podání žádosti. Tvzení o porušení procesních práv žalobce tím, že nemohl vědět, že budou svědecké výsledky probíhat, není důvodem pro závěr soudu o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Odvolací úřad obdržel dne 27. 7. 2011 sdělení popisu obsahu jednání zástupců lucemburské daňové správy ve věci výpovědí uvedených svědků a belgická daňová správa na dožádání ohledně šetření u společnosti SGM odpověděla dne 7. 12. 2011. Žalobce byl o provedených svědeckých výpovědích i o dožádání informován sdělením ze dne 18. 8. 2011 resp. dne 23. 1. 2012 byl žalobci sdělen výsledek šetření u společnosti SGM. Je třeba vzít v úvahu skutečnost, že rovněž šetření u poštovní společnosti SGM odvolací správní úřad inicioval v přímé souvislosti s tvrzením žalobce o datu podání žádosti k poštovní přepravě. Žalovaný tak postupoval v souladu s ust. § 92 odst. 2 daňového řádu.

Pokud jde o požadavek nutnosti vypořádat se s právní úpravou, která platí u dožádaného správce daní ve státě, do něhož dožádání směřovalo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2015, č. j. 9 Afs 288/2014-38), soud konstatuje, že již v řízení vedeném před Městským soudem pod sp. zn. 11 Af 25/2012, bylo ze sdělení Le Gouvernement du Grand - Duché de Luxembourg ze dne 24. 11. 2014 zjištěno, že právní předpisy lucemburské daňové správy neumožňují správci daně vyrozumívát jiné daňové subjekty ani jiné (třetí) osoby o výsledku svědků.

Městský soud v Praze má proto za to, že i přes skutečnost, že zjištění o zahraniční právní úpravě bylo učiněno až poté, co bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, nemohlo v nyní posuzované věci dojít k poškození žalobce a ke zkrácení jeho procesních práv, protože lucemburská právní úprava ani neumožňuje, aby byl žalobce vyrozuměn o konání výsledku u dožádaného zahraničního správce daně. Byly tak splněny předpoklady a podmínky, uvedené v odstavci 21 výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, kde je zdůrazněno, že pokud by měl být žalobce o výsledku svědků vyrozuměn českým správcem daně, platí to pouze v případě, že toto právo existuje i v právním řádu dožádaného státu. Neexistuje-li, nemohlo dojít ke zkrácení procesních práv žalobce.

Pokud jde o výsledky svědků, které provedl zahraniční správce daně, je ze spisového materiálu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že se s nimi žalobce měl možnost seznámit, vyjádřit se k jejich obsahu, takže ani v tomto směru nebyl na svých procesních právech krácen. Nenastala tak procesní situace, že by byl žalobci zaslán pouze výsledek dokazování před dožádaným zahraničním správcem daně, nýbrž žalobce byl seznámen a byly mu poskytnuty protokoly o výsledku uvedených svědků. Žalobce měl možnost se k nim před vydáním rozhodnutí vyjádřit, popřípadě navrhnout doplnění dokazování. Navíc je zřejmé, že tyto na základě dožádání provedené výsledky svědků potvrdily skutečnosti, které již byly zdejšímu správci daně známy, byly zachyceny ve spisovém materiálu, nejednalo se tak o skutečnosti nové či svým obsahem překvapivé.

Městský soud v Praze tak k uvedeným námitkám (druhý a třetí žalobní bod) závěrem uvádí, že z veškerých žalobcem předložených a označených důkazů není jednoznačně, určitě a nepochybně zřejmé, že by zásilka obsahující předmětnou žádost o vrácení daně byla podána dříve, než je uvedeno na prezentačním razítku obálky společnosti TNT Post, tj. přede dnem 3. 7. 2009. Ani nákladový list, ani další listinné důkazy totiž přesvědčivě nedokládají, že mezi dvaadvaceti zásilkami, doručovanými do zemí Evropské unie, by bylo i podání žalobce, adresované správci daně v České republice. Podle názoru soudu je podání možno považovat za včas učiněné jen tehdy, bylo-li by žalobcem (kterého v daňovém řízení tíží břemeno tvrzení i břemeno dokazování jím tvrzených skutečností) jednoznačným a pochybnostmi nevzbuzujícím

způsobem prokázáno, že bylo předáno subjektu oprávněnému provádět přepravu (držiteli poštovní či obdobné licence). Žalobní argumentace řetězcem subjektů, podílejících se na přepravě předmětné zásilky, není podle názoru soudu přiléhavá, neboť bylo na žalobci, aby prokázal, že zásilku obsahující žádost o uplatnění nároku na vrácení DPH odevzdal tomu, kdo je v tom kterém příslušném státě oprávněn provádět poštovní přepravu, do dne 30. 6. 2009. Takový jednoznačný důkaz však žalobcem předložen ani označen v daňovém řízení nebyl.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal nezákonné přenesení důkazního břemene, když žalobou napadené rozhodnutí se opírá pouze o důkaz obálkou, označenou razítkem společnosti TNT Post ze dne 3. 7. 2009, o níž žalobce tvrdí, že jejím prostřednictvím podání neodesílal. Zároveň žalobce poukázal na to, že v průběhu daňového řízení předložil celou řadu důkazních prostředků, prokazujících předání zásilky společnosti Spring Global Mail již dne 29. 6. 2009, tedy v zákonem stanovení lhůty. Správce daně tvrzení žalobce dostatečným způsobem nevyvrátil, proto podle názoru žalobce tíží důkazní břemeno správce daně a nikoli žalobce.

Uvedená námitka není důvodná. Otázkou přenesení důkazního břemene v daňovém řízení se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který například v odůvodnění rozsudku ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 52/2008-159, nebo v obdobné právní věci, rozhodnuté rozsudkem ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2008-195, připomíná, že důkazní břemeno k prokázání skutečností, které daňový subjekt uvedl v daňovém přiznání (v citovaných rozsudcích ve věci uplatnění osvobození zboží od daně z přidané hodnoty, nicméně podle názoru městského soudu jde v obecné rovině o závěry aplikovatelné i v nyní posuzované věci) stíhá především daňový subjekt. K unesení důkazního břemene pak nemusí vždy stačit předložení formálně bezvadných daňových dokladů či jiných listin, byť se všemi zákonem vyžadovanými náležitostmi. Jak vyplývá i z nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, „důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu“. Prokazuje-li daňový subjekt nárok na osvobození od DPH formálně bezvadnými písemnými prohlášeními a daňovými doklady, ale zároveň existují pochybnosti o faktickém stavu, je součástí důkazního břemene daňového subjektu prokázat existenci podmínek, za nichž dochází k osvobození zdanitelného plnění od DPH. Doklady o uskutečnění zdanitelného plnění, byť se všemi zákonnými náležitostmi, nemohou být proto podkladem pro uznání nároku na osvobození od DPH, není-li současně prokázáno, že k uskutečnění podmínek podmiňujících osvobození zdanitelného plnění od daně z přidané hodnoty fakticky došlo. Podle ust. § 64 zákona o DPH je dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani z přidané hodnoty v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, osvobozeno od daně z přidané hodnoty s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně. Nárok na osvobození od DPH je tak dán pouze za zákonem stanovených podmínek, které byl správce daně oprávněn ověřovat a zkoumat, aby ověřil oprávněnost uplatněného osvobození.

K výkladu ust. § 31 odstavec 9 ZSDP, tedy rozsahu důkazního břemene, které stíhá daňový subjekt, lze dále poukázat na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Podle ní ani doklady se všemi náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH (tyto závěry jsou plně aplikovatelné rovněž na osvobození od DPH či na vrácení daně osobě registrované v jiném členském státě), není-li prokázáno, že k realizaci tvrzené skutečnosti fakticky došlo. Žalobce se proto mylí, usuzuje-li na unesení důkazního břemene tím, že předložil dokumenty, týkající se včasnosti podání žádosti. Pokud totiž daňový subjekt

v daňovém řízení neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na ust. § 31 odstavec 8 ZSDP dovozovat, že to byl správce daně, kdo byl povinen prokazovat tyto skutečnosti za daňový subjekt a neučinil-li tak, uzavřít o vydání nezákonného rozhodnutí na základě neúplných skutkových zjištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005-72).

Hodnocení žalovaného, že důkazy předložené žalobcem neprokázaly splnění podmínek pro osvobození zboží od DPH ve smyslu ust. § 64 odst. 1 zákona o DPH, nevykazuje znaky libovůle. Odvolací úřad jednoznačně a srozumitelně v napadeném rozhodnutí vyjádřil důvody, pro které považuje datum 3. 7. 2009 na obálce s razítkem společnosti TNT Post za datum odeslání písemnosti, obsahující žádost, protože v této obálce byla správci daně žádost žalobce také fakticky doručena. Jde o jediný objektivní časový údaj, žádný jiný relevantní důkaz žalobce nepředložil. Je to právě žalobce, kdo je povinen prokázat splnění podmínek pro uplatnění nároku na vrácení daně a na základě listinného důkazního prostředku o tom, že žalobce dne 29. 6. 2009 - stejně jako každý jiný pracovní den - něco někam poslal, nelze učinit závěr, že žádost byla podána včas, neboť se nejedná o důkaz, osvědčující skutečnost, že šlo právě o zásilku, obsahující bez jakýchkoli pochybností předmětnou žádost.

Jestliže se žalobce spoléhal především na písemná prohlášení soukromých přepravních společností, nelze tento přístup klást k tíži daňovým úřadům, protože je v zájmu daňového subjektu, aby si opatřil takové podklady, které mohou relevantním způsobem prokázat, že k podání písemnosti určené správci daně skutečně došlo v rozhodném období. Důkazní břemeno o takové skutečnosti leží právě na straně daňového subjektu a odvolací orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vypořádal s otázkou, proč na základě provedeného hodnocení žalobcem předložených důkazních prostředků došel k závěru, že žalobce svá tvrzení o včasném podání žádosti neprokázal.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem. Protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., v platném znění, jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. června 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová